Dosarul nr. 5r-5133/2025
4-25118000-12-5r-18082025

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

6 martie 2026 mun. Chişinău

Judecătoria Chişinău, sediul Ciocana,
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Dumitru Bosîi
Grefier Dumitrița Obreja

examinînd în şedinţă judiciară publică, cauza contravențională în baza contestației depuse de petiționara Mecicar Inna, împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție seria MAI06 nr. 515139 din 23 iulie 2025, încheiat în privința cet. Mecicar Inna, născută la *****, IDNP: *****, în temeiul art. 47[1] alin. (1) din Codul Contravențional, precum și împotriva deciziei de sancționare contravențională din aceiași dată, instanța de judecată,-

C O N S T A T Ă :

La data de 23 iulie 2025, agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Botanica, Marcoci Marina, a încheiat procesul-verbal cu privire la contravenție seria MAI06 nr. 515139, în privința cet. Mecicar Inna, în temeiul art. 47[1] alin. (1) din Codul Contravențional, incriminîndu-i ultimei, comiterea faptei prejudiciabile în următoarele circumstanțe: în perioada lunii 2024, aflîndu-se în mun. Chișinău, *****, urmare a implimentării de către organizația criminală „ȘOR” a unui macanism de corupere electorală a primit prin intermediul „Promsvyabank” transferuri în ruble rusești, pentru a vota candidature unui anumit candidat electoral cît și alegerea opțiunii „NU” la referendumului din 2024.

La data de 23 iulie 2025, în baza procesului-verbal cu privire la contravenție indicat supra, agentul constatator a emis decizia de sancționare a cet. Mecicar Inna, aplicîndu-i acesteia o sancțiune sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, echivalentul sumei de 25 000 lei.

Nefiind de acord cu decizia de sancționare, la data de 22 august 2025, petenta Mecicar Inna a depus la autoritatea din care face parte agentul constatator o contestație, solicitînd anularea procesului-verbal și a deciziei de sancționare emise în privința sa pe cazul relatat supra, și deopotrivă încetarea procesului contravențional din motivul lipsei faptului contravenției.

În motivarea contestației, acesta a menționat că, nu este de acord cu procesul-verbal cu privire la contravenție și decizia de sancționare contravențională, din motivul nulității procesului contravențional, dar și motivul că, nu există fapta contravențională, argumentele de fapt și de drept fiind pe larg enunțate în contestația depusă.

În ședință de judecată, atît agentul constatator cît și petentul, fiind citați legal, nu s-au prezentat, fapt pentru care, în baza art. 455 alin. (2) și (3) din Codul Contravențional, instanța a considerat posibilă examinarea cauzei în lipsa acestora.

Examinînd materialele cauzei în raport cu cadrul legal relevant speței, instanța apreciază necesar să admită contestația petiționarului, reieșind din următoarele considerente:

Preliminar instanța de judecată verifică chestiunea admisibilității contestației spre examinare.

Astfel, potrivit art. 448 alin. (1) din Codul Contravențional, contravenientul, victima sau reprezentantul acestora, procurorul, dacă este parte în cauza contravenţională, în cazul în care nu sînt de acord cu decizia agentului constatator sau în cazul în care aceasta a fost emisă cu încălcarea normelor procesuale stabilite de prezentul cod, sînt în drept să conteste decizia emisă asupra cauzei contravenţionale. Termenul de contestare a deciziei agentului constatator este de 15 zile de la data

emiterii acesteia sau, pentru părţile care nu au fost prezente la şedinţa de examinare a cauzei contravenţionale, de la data înmînării copiei de pe decizia respectivă în condiţiile art. 447[1]alin.(8).

De la bun început instanța reține că, de caz, contestația deferită spre soluționare se înscrie în categoria de cauze contravenționale atribuite spre examinare în competența instanței de judecată, în acord cu dispozițiile art. 395 alin. (1) pct. 2) din Codul Contravențional.

Inițial, instanța de judecată apreciază, prin prisma art. 448 alin. (1) din Codul Contravențional, că decizia agentului constatator a fost încheiată la data de 23 iulie 2025, iar contestația supusă examinării este depusă de către petent la data 12 august 2025, astfel fiind imposibil de a identifica expres data cînd aceasta a luat cunoștință cu aceasta, respectiv, în lipsa unor probe contrarii, va considera contestația depusă în termen.

În aceeași ordine de analiză, instanța reține că potrivit art. 448 alin. (8) din Codul Contravențional, pentru contestația depusă împotriva deciziei de aplicare a sancțiunii contravenționale se percepe o taxă de timbru în mărimea prevăzută de Legea taxei de stat nr. 213/2023.

La materialele cauzei, se regăsește confirmarea de achitare a notei de plată seria/nr. ***** din 11 august 2025, prin care se confirmă că, Mecicar Inna a achitat taxa de timbru în sumă de 200.00 lei.

Așadar, și la acest capitol instanța apreciază contestația ca fiind admisibilă spre examinare.

Potrivit art. 1 al. (3) al Constituţiei Republicii Moldova, Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile şi libertăţile lui, libera dezvoltare a personalităţii umane, dreptatea şi pluralismul politic reprezintă valori supreme şi sunt garantate.

Conform art. 1 al Convenţiei Europene pentru Drepturile Omului, se obligă Statele Membre să recunoască oricărei persoane aflate sub jurisdicţia lor drepturile şi libertăţile definite în titlul I al Convenţiei. Această obligaţie trebuie respectată de către toate instituţiile statale, de către puterea executivă a statului, însă şi de puterile legislativă şi judecătorească, precum şi de către toate persoanele care acţionează în numele acestor puteri.

Potrivit constatărilor CtEDO în cauza Ozturk vs. Germania (hotărârea din 21.02.1984): „*În dreptul intern al multor state părți la Convenție operează distincția între infracțiune, delicte și contravenții. Pe de altă parte, ar fi contrar obiectului și scopului art. 6, care garantează oricărei persoane dreptul la un proces echitabil, dacă statelor le-ar fi permis să excludă din câmpul de aplicare al art. 6 o întreagă categorie de fapte pe motivul că acestea sunt contravenții*”.

Deopotrivă, CtEDO a concluzionat că, „*distincția între contravenții și infracțiuni, existentă în legislația internă, nu poate avea ca efect scoaterea unei categorii de fapte din sfera de incidență a art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale*” (CEDO). Iar, în speța *Ziliberberg vs. Moldova*, de CtEDO este menționat că, la examinarea cauzelor contravenționale urmează să fie respectate toate exigențele ce derivă din prevederile art. 6 CEDO.

Potrivit materialelor cauzei, la data de 23 iulie 2025, constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Botanica, Marcoci Marina, a încheiat procesul-verbal cu privire la contravenție seria MAI06 nr. 515139, în privința cet. Mecicar Inna, în temeiul art. 47[1] alin. (1) din Codul Contravențional, incriminîndu-i ultimei, comiterea faptei prejudiciabile în următoarele circumstanțe: în perioada lunii 2024, aflîndu-se în mun. Chișinău, *****, urmare a implimentării de către organizația criminală „ȘOR” a unui macanism de corupere electorală a primit prin intermediul „Promsvyabank” transferuri în ruble rusești, pentru a vota candidature unui anumit candidat electoral cît și alegerea opțiunii „NU” la referendumului din 2024.

La data de 23 iulie 2025, în baza procesului-verbal cu privire la contravenție indicat supra, agentul constatator a emis decizia de sancționare a cet. Mecicar Inna, aplicîndu-i acestuia o sancțiune sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, echivalentul sumei de 25 000 lei.

În context, potrivit art. 7 din Codul Contravențional, persoana poate fi sancționată numai pentru contravenția în a cărei privință este dovedită vinovăția sa, cu respectarea normelor prezentului cod.

În conformitate cu art. 8 alin. (2) din Codul Contravenţional, este supusă răspunderii contravenţionale numai persoana care a săvîrşit cu intenţie sau din imprudenţă o faptă prevăzută de legea contravenţională.

Potrivit art. 10 din Codul Contravențional, constituie contravenție fapta – acțiunea sau inacțiunea ilicită, cu un grad de pericol social mai redus decît infracțiunea, săvîrșită cu vinovăție, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege, este prevăzută de prezentul cod și este pasibilă de sancțiune contravențională. Fapta prejudiciabilă constituie temeiul real al răspunderii contravenționale și se manifestă sub două forme prin intenție sau din imprudență.

În conformitate cu prevederile art. 458 alin. (1) din Codul Contravențional, examinând cauza contravențională, instanța de judecată este obligată să determine: a) caracterul veridic al contravenției imputate; b) existența cauzelor care înlătură caracterul contravențional al faptei; c) vinovăția persoanei în a cărei privință a fost pornit procesul contravențional; d) existența circumstanțelor atenuante și/sau agravante; e) necesitatea sancționării și, după caz, caracterul sancțiunii contravenționale; f) alte aspecte importante pentru soluționarea justă a cauzei.

În sensul art. 462 alin. (5) din Codul Contravențional, atunci cînd examinează cauza contravențională, instanța de judecată trebuie să pronunțe una din aceste două soluții: a) încetarea procesului contravențional; sau b) declararea vinovăției persoanei care a comis contravenția imputată și, după caz, stabilirea sancțiunii contravenționale, aplicarea măsurii de siguranță sau înlăturarea executării sancțiunii.

În vederea determinării existenței sau inexistenței faptei contravenționale, prioritar instanța de judecată va analiza cuprinsul procesului-verbal cu privire la contravenție prin raportarea acestuia la celelalte materiale existente la dosar.

Așadar, potrivit art. 442 alin. (1) din Codul Contravențional, procesul-verbal cu privire la contravenție este un act prin care se individualizează fapta ilicită și se identifică făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale și a probelor acumulate, în prezența făptuitorului sau în absența lui.

La rîndul său și art. 440 alin. (1) din Codul Contravențional prescrie că, constatarea faptei contravenționale înseamnă activitatea, desfășurată de agentul constatator, de colectare și de administrare a probelor privind existența contravenției, deciziei privind examinarea contravenției în temeiul constatării agentului constatator sau procesului-verbal cu privire la contravenție, de aplicare a sancțiunii contravenționale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcționarului abilitat să examineze cauza contravențională, din cadrul autorității din care face parte agentul constatator, în instanța de judecată sau în alt organ spre soluționare.

În accepțiunea art. 425 alin. (1) și (2) din Codul Contravențional, (1) Probele sînt elemente de fapt, dobîndite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenţei sau inexistenţei contravenţiei, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei şi la cunoaşterea altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei. (2) În calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: procesul-verbal cu privire la contravenţie, procesul-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor, procesul-verbal de percheziţie, procesul-verbal privind cercetarea la faţa locului, procesele-verbale privind alte acţiuni procesuale efectuate în conformitate cu prezentul cod, explicaţiile persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional, declaraţiile victimei, ale martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, corpurile delicte, obiectele şi documentele ridicate, constatările tehnico-ştiinţifice şi medico-legale, raportul de expertiză. Probele pot fi dobândite, prelucrate, păstrate și prezentate ca documentație pe suport de hârtie sau în formă electronică ori cu convertirea documentației respective într-un format electronic ușor accesibil, inclusiv cu utilizarea semnăturii electronice simple.

În subsidiar, prevederile art. 425 alin. (3) din Codul Contravențional consacră că, aprecierea probelor se face de persoana competentă să soluționeze cauza contravențională, potrivit convingerii sale pe care și-a format-o cercetând toate probele administrate în raport cu circumstanțele constatate ale cauzei și călăuzindu-se de lege.

Totodată, legiuitorul a instituit obligația încheierii procesului-verbal cu privire la contravenție fiind obligatorie întrunirea cumulativă a 2 condiții: <u>a constatărilor personale a agentului constatator și a probelor acumulate.</u>

La caz, în susținerea de facto a învinuirii aduse cet. Mecicar Inna în baza normei incriminatorii citate anterior, agentul constatator a administrat cu titlu de mijloace materiale de probă următoarele înscrisuri: procesul-verbal cu privire la contravenție seria MAI06 nr. 515139 din 23 iulie 2025, în original; raportul șefului SSP IP Botanica, Vasile Tacu în care se indică că, în cursul anului 2024, un grup de persoane ar fi fost implicate în acțiuni de pretindere, acceptare sau primire-personal sau prin intermediai – de bunuri, servicii, privilegii sau alte avantaje de orice natură ce nu li se cuvin, pentru sine sau pentru alte persoane, în scopul exercitării unor drepturi electorale în contextul scrutinului electoral și al Referendumului republican constituțional din toamna anului 2024; încheierea și mandatul Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana nr. ***** din 01.04.2025, prin care se autorizează folosirea datelor obținute în urma măsurilor speciale de investigații din cauza penală nr. *****în cauza contravențională RAP01 *****; încheierea și mandatul Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana nr. ***** din 01.04.2025, prin care se autorizează folosirea datelor obținute în urma măsurilor speciale de investigații din cauza penală nr. *****în cauza contravențională RAP01 *****; ordonanța Procuraturii Anticorupție privind autorizarea măsurii speciale de investigații din 19.11.2024; ordonanța Procuraturii Anticorupție de apreciere a pertinenței din 11.12.2024; încheierea și mandatul Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 22.10.2024 de autorizare a măsurii speciale de investigații; ordonanța Procuraturii Anticorupție din 08.11.2024 de apreciere a pertinenței măsurilor speciale de investigații; ordonanța Procuraturii Anticorupție din 22.10.2024 de efectuare a măsurii speciale de investigații.

Petiționara nu a fost de acord cu învinuirea adusă prin actul administrativ prenotat și decizia de sancționare, astfel că, a exercitat dreptul la contestație în ordinea stabilită de art.448 alin.(1) din Codul Contravențional.

Așadar, cu referire la legalitatea procesului-verbal cu privire la contravenție seria MAI06 nr. 515139 din 23 iulie 2025, instanța evidențiază că, acesta a fost întocmit în corespundere cu criteriile de formă prevăzute de art. 443 din Codul Contravențional, iar careva situații care ar determina nulitatea *absolută* a acestuia (în acord cu prevederile art. 445 din Codul Contravențional), instanța nu a identificat.

În subsidiar, instanța va examina temeinicia acuzațiilor reținute de agentul constatator în sarcina petiționarului prin decizia de sancționare și procesul-verbal cu privire la contravenție, contestate în speță.

În acest sens instanța învederează că, art. 47[1] alin.(1) din Codul Contravențional incriminează: Pretinderea, acceptarea sau primirea, personal sau prin mijlocitor, de către un alegător a bunurilor, serviciilor, privilegiilor sau avantajelor sub orice formă, care nu i se cuvin, pentru sine sau pentru o altă persoană, sau acceptarea promisiunii ori a ofertei acestora, în scopul exercitării sau al neexercitării unor drepturi electorale în cadrul alegerilor, inclusiv al alegerilor regionale, dacă fapta nu constituie infracțiune, care se sancționează cu amendă de la 500 la 750 de unități convenționale.

Respectiva normă incriminatorie a fost reglementată de legiuitorul național prin *Legea nr.230 din 31.07.24, MO355-357/15.08.24 art.559; în vigoare din 15.08.24.*

Analiza probatoriului administrat la caz în coroborare cu învinuirea formulată lui Mecicar Inna, determină instanța să conchidă asupra necesității încetării procesului contravențional pe motivul lipsei faptului contravenției. Or, condiția complementară obligatorie pentru încheierea procesului-verbal cu privire la contravenție, în speță nu a fost justificată de către agentul statului, astfel lipsind careva probe ce ar confirma învinuirea incriminată cet. Mecicar Inna.

În dezvoltarea raționamentului anterior invocat, instanța pornește de la faptul că, potrivit jurisprudenței CtEDO, în materie penală, o informare precisă şi completă cu privire la acuzaţiile aduse unui inculpat şi, prin urmare, cu privire la încadrarea juridică pe care instanţa ar putea să o reţină împotriva acestuia, este o condiţie esenţială a echităţii procedurii [*Pélissier şi Sassi împotriva Franţei (MC), pct. 52; Sejdovic împotriva Italiei (MC), pct. 90*].

Cu transpunere la caz, deși aparent rubrica nr.6 din procesul-verbal expune fabula potrivit căreia: *„în perioada lunii 2024, aflîndu-se în mun. Chișinău, *****, urmare a implimentării de către organizația criminală „ȘOR” a unui macanism de corupere electorală a primit prin intermediul „Promsvyabank” transferuri în ruble rusești, pentru a vota candidature unui anumit candidat electoral cît și alegerea opțiunii „NU” la referendumului din 2024*”, - <u>însă, nici descrierea pretinsei acțiuni ilicite, nici înscrisurile administrate la dosarul contravențional</u> nu permit identificarea acțiunilor/ inacțiunilor **concrete** prin care

se pretinde că, s-a manifestat **modalitatea normativă** de exteriorizare a laturii obiective a contravenției de corupere electorală pasivă - **acceptarea mijloacelor financiare**. Or, descrierea faptei contravenționale incriminate trebuia să se identifice cu claritate și precizie conținutul activităților, acțiunilor, fie inacțiunilor pretins ilicite, împrejurările în care acestea au avut loc *(subiecți implicați, spațiu, timp, mijloace de comitere)*, care au generat răspunderea contravențională a cet. Mecicar Inna potrivit normei de incriminare de la art. 47^1 alin. (1) din Codul Contravențional.

Concomitent instanța observă că, la materialele cauzei contravenționale nu sunt prezente mijloace de probă necesare și nici suficiente demonstrării învinuirii formulate în procesul-verbal cu privire la contravenție. Or, în ceea ce privește copiile ordonanțelor procurorului adoptate într-o altă cauză penală, prin care au fost dispuse și autorizate efectuarea mai multor măsuri speciale de investigații, ***în niciuna dintre ele nu este vizată nemijlocit contravenienta/petiționara Mecicar Inna*** (nefiind examinată și nici demonstrată legătura acelei cauze penale cu persoana contravenientei, se încalcă principiul caracterului personal al răspunderii contravenționale)*, acestea constituind în fapt niște acte procesuale care certifică procedura dobîndirii, administrării acelor măsuri speciale. Însă,* ***rezultatul măsurilor speciale de investigații nu a fost nici prezentat la materialele dosarului contravențional****, și subsecvent nici corelat cu învinuirea adusă pe caz lui Mecicar Inna.*

De asemenea, încheierile judecătorilor de instrucție prin care s-a dispus autorizarea utilizării datelor obținute în urma măsurilor speciale de investigație, de rînd cu ordonanțele procurorului, toate adoptate în cauza penală nr. 2023970322, **nu reprezintă mijloace de probă**, ci sunt acte procesuale de dispoziție prin s-au dispus și s-au autorizat măsuri speciale de investigație și acțiuni de urmărire penală.

Respectivele acte procesuale doar certifică modalitatea de desfășurare a investigațiilor și garantarea respectării procedurilor legale, dar <u>nu constituie probe, deoarece nemijlocit ele nu conțin în mod direct fapte, declarații sau elemente de probă efective</u> care să susțină acuzațiile aduse pe caz lui *Mecicar Inna*.

În acest sens, în pofida faptului că aceste acte sunt importante pentru cadrul procesual al cercetării și investigării, ele nu sunt mijloace de probă conform dispozițiilor art. 93 alin. (2) din Codul de Procedură Penală, și nici în sensul instituit de art. 425 alin. (2) din Codul Contravențional, care reglementează explicit mijloacele de probă admisibile în procedura penală, și respectiv cea contravențională. De asemenea, ele nu pot influența direct soluționarea fondului cauzei, întrucât nu furnizează elemente factuale suficiente pentru a stabili vinovăția contravenientei.

Dimpotrivă, rezultatele acestor autorizări puteau să constituie mijloc de probă (a se vedea art. 425 alin. (2) din Codul Contravențional), dar în speță nu au fost administrate atare înscrisuri *(proces-verbal de consemnare a rezultatelor măsurilor speciale de investigații, după caz purtătorii de informații, rapoarte de conținut, etc.)*.

Aprecierea instanței derivă expres din prevederile art. 136 alin. (1) din Codul de Procedură Penală, care stipulează că, după finalizarea efectuării măsurii speciale de investigații și constatarea lipsei necesității prelungirii efectuării acesteia sau, în caz de necesitate, pe parcursul realizării ei, *ofițerul de investigații desemnat pentru efectuarea acesteia întocmește un proces-verbal privind consemnarea rezultatelor efectuării măsurii speciale de investigații.*

La caz, finalitatea acelor măsuri speciale de investigații, nu este stabilită din înscrisurile administrate la materialele cauzei contravenționale. Prin urmare, nu poate fi apreciată nici pertinența, relevanța și utilitatea ordonanțelor și încheierilor cercetate supra, în raport cu obiectul cercetării în cauza contravențională de referință.

Totodată instanța observă că, utilizarea actelor procesuale și rezultatelor măsurilor speciale de investigații au fost autorizate prin încheierile emise de Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana, la 01.04.2025, și prevăzute pentru utilizare pentru cauza contravențională RAP01 *****, nu și pe cauza contravențională cu seria MAI06 nr. 515139 din 23 iulie 2025, care fost intentată de către agentul constatator al IP Botanica al DP mun. Chișinău, Marcoci Marina.

Or, așa cum garanțiile procesuale instituite unui proces penal sunt valabile și pentru procedurile contravenționale, instanța reține că din accepțiunea art. 24 alin. (2) din Codul de Procedură Penală, ***instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală***, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

Prin urmare, instanța de judecată nu este în postura de a deduce elemente ale învinuirii care nu au fost nici formulate, nici probate de către organul de drept competent în acest sens.

Pe fundalul omisiunilor stabilite, instanța relevă că potrivit practicii CtEDO, carențele autorităților nu pot fi imputabile reclamanților și nu trebuie să-i pună într-o situație defavorabilă (*a se vedea HCC nr.12 din 14.05.2015*). Tot în opinia CtEDO, **omisiunile sau erorile autorităților trebuie să servească în beneficiul acuzatului.** Cu alte cuvinte, riscul oricărei erori comise de organul de urmărire penală, sau chiar de o instanță, urmează să fie suportat de către stat, iar corectarea acesteia nu trebuie să fie pusă în sarcina persoanei (*HCC nr.12 din 14.05.2015, parag.76*), cu excepțiile prevăzute de lege.

Din analiza coroborată a materialelor cauzei, instanța nu identifică niciun element factual cert privind pretinsa acțiune a lui Mecicar Inna de *acceptare* a mijloacelor financiare în scop electoral.

În subsidiar instanța notează că, art. 375 din Codul Contravențional, definește pe îndelete principiul prezumției de nevinovăție, potrivit căruia: (1) Persoana acuzată de săvîrşirea unei contravenţii se consideră nevinovată atîta timp cît vinovăţia sa nu este dovedită în modul prevăzut de prezentul cod. (2) Nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăţia sa. (3) Concluziile despre vinovăţia persoanei în săvîrşirea contravenţiei nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate în condiţiile prezentului cod se interpretează în favoarea persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional.

Pertinentă este și jurisprudența CtEDO. Astfel, în cauza *Telfner versus Austria*, CtEDO a statuat ca o condamnare în lipsa probelor convingătoare de vinovăție constituie o încălcare a art.6 §2 din CEDO. Iar în cauza *Anghel versus România*, CtEDO a accentuat că sarcina probei îi revine acuzării și îndoiala profită acuzatul.

În lumina jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, instanţa reţine că acesta este un principiu complementar prezumţiei de nevinovăţie. Înfăptuirea justiţiei cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârîle pe care le pronunţă, pe probabilităţi, ci pe certitudini dobîndite pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă.

Din aceste considerente, instanța de judecată ajunge la concluzia că, acuzația adusă lui Mecicar Inna de comitere a contravenției prevăzute de art. 47^1 alin. (1) din Codul contravențional, nu și-a găsit confirmare în ședința de judecată.

În conformitate cu prevederile art. 461 din Codul Contravențional, în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată vreunul din temeiurile prevăzute la art. 441 instanţa încetează procesul contravenţional.

Conform art. 441 alin. (1) lit. a) din Codul Contravențional, procesul contravenţional nu poate fi pornit, iar dacă a fost pornit, nu poate fi efectuat şi va fi încetat în cazurile în care: nu există faptul contravenţiei.

Respectînd principiul contradictorialităţii procesului contravenţional şi limitele judecării cauzei, cercetînd şi apreciind probele prezentate în şedinţa de judecată din punct de vedere al pertinenţei, concludenţii, utilităţii şi veridicităţii, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, conform propriei convingeri, formate în urma examinării probelor în ansamblu, sub toate aspectele şi în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege, instanţa de judecată concluzionează că, în şedinţa de judecată *nu a fost dovedit că, Mecicar Inna ar fi comis fapta contravenţională specificată la art. 47^1 alin. (1) din Codul Contravenţional,* din care considerente, cu referire la dispoziţia art. 461 coroborată cu cea a art. 441 alin. (1) lit. a) din Codul Contravenţional, contestaţia urmează a fi admisă, iar procesul contravenţional respectiv necesită a fi încetat pe motiv că nu există faptul contravenţiei.

Conducîndu-se de prevederile art. art. 448, 458, 460-462 din Codul Contravențional, instanţa de judecată,-

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se admite contestația înaintată de petiționara Mecicar Inna, împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție seria MAI06 nr. 515139 din 23 iulie 2025, încheiat în privința cet. Mecicar Inna, născută

la *****, IDNP: *****, în temeiul art. 47[1] alin. (1) din Codul Contravențional, precum și împotriva deciziei de sancționare contravențională din aceiași dată.

Se încetează procesul contravențional pornit în privința cet. Mecicar Inna, în temeiul art. 47[1] alin. (1) din Codul Contravențional, din motiv că, nu există faptul contravenţiei.

Se declară nulă decizia agentului constatator Marcoci Marina, seria MAI06 nr. 515139 din 23 iulie 2025, de aplicare a sancțiunii contravenționale lui Mecicar Inna, sub formă de amendă în mărime de 500 (cinci sute) unități convenționale, în baza art. 47[1] alin. (1) din Codul Contravențional.

Hotărîrea poate fi atacată cu recurs, la Curtea de Apel Centru, în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Chişinău, sediul Buiucani.

Peşedintele şedinţei,
Judecătorul **Dumitru BOSÎI**